

Een lekker kopje thee

Hij liep de trap op van het in verval geraakte gebouw en keek uit dat hij niet viel over de losse stenen, de gebroken verzakte tegels en de vuilniszakken, die echt overal lagen. Van de statige entree die het gebouw ooit bezat was weinig over. De eens prachtige glas in lood ramen van de deuren en de zijramen waren dichtgetimmerd met stukken spaanplaat. Hij had die platen een week of twee geleden bevestigd nadat alle ruiten 's nachts waren ingegooid. De platen zaten de volgende dag al onder door onverlaten opgespoten graffiti tekeningen. En hij zou het nooit hardop toegeven maar sommige tekeningen waren prachtig.

Hij probeerde zo min mogelijk geluid te maken toen hij de sleutel in het slot omdraaide en binnenstapte. Dat viel nog niet mee met de twee met hout beladen tassen die hij bij zich droeg. Het was binnen donker, geen lampen die verlichting gaven. De elektriciteit was ruim een jaar geleden afgesloten. Omdat ze nog nooit hadden betaald waren ze er niet achter aangegaan, stel dat ze de rekening gepresenteerd kregen van al de jaren die ze hier woonden. Hij had voor de zekerheid altijd een kleine zaklamp in zijn jaszak, maar hij probeerde zonder licht zijn weg te vinden.

Aan zijn rechthand bevonden zich allemaal deuren, maar tegenwoordig waren die afgesloten. Het waren ruimtes waartoe hij geen toegang meer scheen te hebben. Hij dook diep weg zodra hij haar hoorde aankomen, drukte zich zo plat mogelijk tegen de bruine muren in de donkere nissen van de lange gangen. Van ver hoorde hij al het rinkelen van sleutels. Die sleutels hingen aan een grote ring aan haar ceintuur. Sleutels van sloten die zij in de loop van de laatste dagen, weken of was het maanden had bevestigd aan die deuren. Hij had waarschijnlijk toch geluid gemaakt, geluiden waar ze nu, net als een dier op haar prooi, op af kwam.

Zijn ogen waren gewend aan het donker en hij zag, toen ze voorbij liep, dat ze expres de sleutels liet rinkelen; hij zag dat ze haar hand continu langs de bos sleutels haalde zodat de metalen klank van de tegen elkaar aan vallende sleutels schel klonk in de donkere gangen. Hij vroeg zich af of ze het deed omdat ze wist dat hij niet tegen dit geluid kon. Waarschijnlijk wel, zo was ze wel, zijn zwakke punten altijd uitbuiten.

Zij vervreemde van hem en hij van haar. Wanneer dat begon herinnerde hij zich niet meer. Wel wist hij nog van de eerste keer dat ze hem aankeek met een intense en rare blik. Ze ontbeten tot die dag aan tafel in de gigantische restaurantkeuken. Een blik waardoor hij even zijn adem inhield, een blik die hem met afgrijzen vervulde. Hij voelde angst opborrelen. Was dat het moment dat de liefde van haar voor hem op was? En wanneer was hij gestopt met houden van? Of hield hij nog steeds van haar? Dat moest haast wel wat hij bleef steeds bij haar terugkomen. Wat ze hem ook tegen hem zei, hoe ze hem ook buitensloot of kleineerde steeds kwam hij terug. Hij vergoelijkte voor zichzelf al haar lelijke woorden, want waar moest hij heen. Ze zei steeds weer dat hij niets voorstelde, een nietsnut was. Maar hij geloofde haar woorden niet, niet echt, want zij bleef toch ook? Wat anders kon ze met haar leven doen als ze hem niet meer had?

Ooit hield ze van hem, hij wist dat nog goed. Een liefde met soms plagerige kantjes; hij herinnerde zich de keer dat hij dobberde op een luchtbed in de vijver achter het hotel. Ze zwom naar hem toe, heel traag, steeds langzamer en ze lachte zacht. Ze wist dat hij niet kon zwemmen en hij was ervan overtuigd dat ze hem geen kwaad zou doen. Totdat ze onder zijn luchtbed dook en hem omhoogduwde waardoor hij in het water belandde. Ze pakte hem beet in haar sterke armen nadat hij een paar keer kopje onder ging en happend naar lucht weer boven kwam. Was hij nou één keer onder water verdwenen, zoals zij zei, of zeven of acht keer zoals hij zichzelf dacht te herinneren? Ach, dat was niet belangrijk, ze had hem gered en was met hem in haar sterke armen naar de kant gezwommen.

Haar liefde was van voor de armoede. Ze ging naar tegen hem doen zodra hun geld op was. Maar honger maakt je ook anders, vergoelijkte hij haar gedrag voor zichzelf, hij werd ook anders. Hij was slechts een schim van zijn vroegere vrolijke zelf. En het was net voor die tijd

dat ze in de steek werden gelaten door hun vrienden. Vroeger werd er flink gefeest. Maar dat was ineens over. Ze vertelde hem toen, zodra hij terugkwam van boodschappen halen, wie er had gebeld en wie er lelijk tegen haar had gedaan. Vooral het gedrag van zijn beste vriend viel hem tegen. Ze waren als broers geweest. Ze vertelde dat hij had geprobeerd haar te zoenen, maar dat ze daar niet in was meegegaan. En het was vast vanwege schaamte dat hij zo rot tegen haar deed toen hij een week daarna bij hen op de stoep stond. Toen hij haar gezicht zag vertrekken wees hij die vriend de deur, want voor alles was hij haar trouw en wilde haar liefde. Zijn wereld was goed als hij haar elke dag zag, elke dag aan haar wensen mocht voldoen. Zoals vandaag, ondanks het gerinkel van de sleutels en haar sluipende gang, wist zij dat hij ergens in de gang was en haar in de gaten hield. Ze lachte haar parelende lach en riep:

'Kom tevoorschijn, ik weet toch dat je er bent. Kom dan maak ik een heerlijk theetje voor je van gedroogde bladeren van doornappel, oleander en nachtschade. Engelentrompet heb ik ook nog en waarschijnlijk nog vingerhoedskruid en brandnetel. En om je een extra plezier te doen voeg ik een paar lepels honing toe. Een lekkere zoete thee, lijkt je dat niet heerlijk?' Haar parelende lach ging over in een soort heksenlachje.

Ze volgde ooit een opleiding kruidenleer en hij vertrouwde haar 'theetjes' niet. Ze riep de afgelopen weken steeds vaker over haar heerlijke theetje en noemde steeds dezelfde kruiden. Hij zocht ze op in haar kruidenboek en herhaalde ze 's avonds als mantra wanneer hij in bed lag en niet in slaap kon vallen "doornappel, oleander, vingerhoedskruid, nachtschade, engelentrompet en brandnetel." Misschien moest hij deze thee samen met haar drinken was zijn laatste gedachte voor hij uiteindelijk in slaap viel.

Ze woonden in dit enorme hotel sinds de vorige eigenaren er de brui aangaven. Zij waren ooit gasten geweest en toen ze na een jaar er weer kwamen stond het hotel leeg. Niemand die zich nog om dit prachtige vervallen pand bekommerde. Ze hadden de sloten geforceerd en waren er ingetrokken. Het hotel lag op een ideale locatie en ze hadden geen idee waarom deze prachtige stek niet meer werd bezocht. Zeker de eerste jaren waren ze gelukkig en dansten vaak door de gangen. Ze speelden toen 'hotelletje,' zoals zij dat noemde. Ze zorgden voor alle kamers, hielden ze bij.

Hij telde hardop de kamernummers als zij 's morgens door de fel verlichte gangen liepen en hun ronde deden. Zij hield een clipbord in haar handen met lijsten waarop achter elk kamernummer, nadat deze waren gecontroleerd, een v-tje werd gezet. Vanuit de centrale hal aan de rechterkant bevonden zich zestig kamers per verdieping, er waren drie verdiepingen. De kamers zagen er in die speeljaren piekfijn uit. Het waren de kleine dingen waar hij voor zorgden. Bosjes bloemen op de tafeltjes in de kamers. Het beddengoed waste hij regelmatig zodat het in de kamers fris rook. Zij legde dan, als hij klaar was met het opmaken van die 180 bedden op de kussens kleine pepermuntjes. De gordijnen schoof hij elke morgen open en daarna opende hij de ramen zodat er frisse boslucht binnenkwam. Zij zorgde voor het stofvrij maken van de kamers en ze deed 's winters de verwarmingen aan zodat het er niet ging ruiken naar paddenstoelen.

En 's avonds schoven ze samen alle gordijnen weer dicht en ter afwisseling bedreven ze elke avond in een andere kamer de liefde. Zij hield dat ook nauwkeurig bij op een lijst op het clipbord. Ze gaf ook een cijfer voor de prestatie die hij leverde, de laatste keer dat ze op een van die bedden intiem waren gaf ze hem na afloop een één, zijn laagste cijfer ooit. En hij begreep het niet want hij had nog wel zijn best gedaan.

Vanuit de hal naar links kwam eerst het restaurant, met honderden tafels en stoelen waar de gasten in oude tijden aanschoven voor ontbijt of diner. De rozerode tafelkleden verwijderden ze toen ze werden aangevreten door ontelbare motjes. De witte servetten hadden ze al eerder weggehaald; in de tijd dat ze de zilveren servetringen eraf haalden om het zilver te verkopen. Op de vloer lag mozaïekparket, het werd steeds sletser. Het eerste jaar had hij, zittend op zijn knieën, de vloer gepoetst, maar het was zwaar werk en daarom een klus die hij niet herhaalde.

Aan het plafond in het restaurant hingen kroonluchters, prachtige kristallen kroonluchters die niet meer schitterden doordat de elektriciteit was afgesloten. Op sommige avonden, als hij het idee had dat ze sliep en niet ineens voor zijn neus stond, lag hij op zijn rug op de houten vloer en scheen met zijn zaklamp naar de kristallen en bewonderde de schitteringen. Zodra hij het idee had dat zij eraan kwam knipte hij zijn zaklamp uit en kroop onder een van de dichtstbijzijnde tafels. De gigantisch zware fluwelen gordijnen waren ooit dieproud geweest, maar ook hier had verval huisgehouden. Ooit waren er zwerfkatten binnen geweest en die vonden het heerlijk om in die gordijnen te klimmen.

Na de eetzaal kwam de gigantische keuken waarin zij de eerste jaren veel zaten. Ze zetten toen nog elke morgen de radio aan en hadden zo contact met de buitenwereld, met het afsluiten van de elektriciteit verviel ook dat lichtje naar buiten. Ruim een jaar geleden ging hij voor het laatst naar het dorp een paar kilometer verderop, daar kon hij een oude houtkachel op de kop tikken. Die zetten ze in de keuken en brandden daarin hout uit het bos. Het knetterde omdat het niet goed gedroogd was maar gaf wel warmte af. In de avonden hadden ze dan nog gesprekken, alleen op den duur was ze zijn stemgeluid zat zei ze en of hij zo vriendelijk wilde zijn nooit meer een woord te spreken. Als er gesproken moest worden deed zij dat wel. Hij had naar haar geluisterd en geen woord meer gezegd. Avond aan avond zat hij zwijgend naast haar bij dat vuur en vertelde ze hem keer op keer dat ze veel beter verdiende. Ze had mooie kansen gehad in het leven maar was zo dom geweest om met hem mee te gaan. Ze was toen dol op hem geweest, ze dacht dat hij wat voorstelde, dat hij potentie had. Maar ze was tot de ontdekking gekomen dat hij niet voorstelde, helemaal niets.

Hij wilde het soms uitgillen na haar woorden, zou voor haar willen kruipen als ze daarom vroeg, maar hij kon geen woord meer over zijn lippen krijgen. Soms, als hij hout sprokkelde in het bos, probeerde hij wat tegen zichzelf te zeggen, hij wist alleen nooit wat. Vanmorgen toen hij wakker werd wist hij voor het eerst wat hij moest zeggen. Hij had in het bos geoefend. Hij wist wat hij moest zeggen en wat er moest gebeuren om de verwijdering tussen hen twee ongedaan te maken. Zij twee waren veroordeeld tot elkaar dat wist zij ook. Ze konden niet zonder elkaar leven, dat wist hij zeker.

De sleutels en zij verdwenen weer. Ze ging naar de eerste verdieping, hij hoorde de treden kraken. Hij wist dat ze probeerde in het midden van de treden te blijven want er waren geen trapleuningen waar ze zich aan kon vasthouden. Die leuningen hadden ze eraf gesloopt en verbrand in de kachel op de dagen dat het te hard regende om naar het bos te gaan voor hout.

Snel liep hij naar de keuken. Hij had wat boomschors uit het bos gehaald en dat moest hij vermalen in de grote vijzel in de keuken. Met dat meel kon hij koekjes bakken met water, vermengd met het ei dat hij gisteren vond. Het was een ei van een van de verwilderde kippen die ooit bij het hotel hadden geleefd en nog steeds in de buurt rondscharrelden. Vlug zette hij zich aan het werk en voegde wat honing toe aan het deeg. Hij zette de kachel aan en legde bovenop de metalen plaat de in hartvorm uitgestoken stukjes deeg.

Nadat hij dit had gedaan holde hij naar de derde verdieping. Daar had ze in een van haar slechte dagen de kamers leeggehaald en de bedden, tafels, stoelen, dekens, handdoeken en linnengoed op de gang gegooid. Hij pakte een naar vocht ruikend kussen en stak het aan. Het legde die op een stapel linnengoed en keek ernaar totdat er een vlam oversprong.

Terug in de keuken zag hij dat de geur van de warme koeken haar naar de keuken had gelokt. Hij draaide ze rustig om terwijl ze naar hem keek. Toen ze gaar waren aten ze samen met gulzige happen alle koeken op. Zodra ze haar laatste hap in haar mond deed kuchte hij, ze keek naar hem op.

'Spreek,' zei ze.

'Ik wil wel een theetje van je, drink je gezellig een kopje mee?' Ze leek te aarzelen, keek eerst om zich heen, wreef in haar handen en stond abrupt op. Stuurs keek ze hem aan, liep toen naar het kookeiland pakte een pan en goot er water in. Toen de pan op de kachel stond keken ze samen toe terwijl het water warm werd. Hij haalde een verfromfaaid pakje sigaretten uit zijn zak en bood haar er een van aan. Samen rookten ze een sigaret. Af en toe gooide hij

extra hout op het vuur. Ze duwde haar sigaret uit en haalde een bosje kruiden uit haar jaszak, dat gooide ze in het kokende water. Hij stond op en haalde uit een van de kasten twee theeglazen en een grote pot honing.

'Niet lang meer nu,' zei ze terwijl ze de bekers volgoot en daarna in beide bekers een flinke schep honing deed. Beiden dronken kleine slokjes van de warme gezoete bittere thee. Na elke slok keken ze elkaar aan. Zijn beeld vertroebelde al een beetje toen hij de helft ophad. Met zijn beide handen hield hij de beker vast, vlak onder zijn neus, de lucht van de kruiden maskeerde de brandlucht.